

Sygn. akt *XVII AmE 140/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 24 lipca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16 listopada 2016 r. Nr (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) sp. z o.o. sp.k. w B. kwotę 837,00 zł (osiemset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 140/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 listopada 2016 r., znak (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. -Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.) (dalej p.e.) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.) (dalej Rozporządzenie) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2015, poz. 613, z późn. zm.) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla (...) SP. Z O.O. SP. K. opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 maja 2011 roku znak: (...) na kwotę 1 825 zł (decyzja Prezesa URE - k. 26- 28 akt adm.).

Od powyższej Decyzji (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. wniosła odwołanie (odwołanie powoda- k. 9- 13 akt sąd.). Zaskarżając Decyzję w całości powód wniósł o: jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej z tytułu udzielonej odwołującemu w dniu 20 maja 2011 r. decyzją znak: (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym- LPG; zasądzenie na rzecz powoda od Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; przeprowadzenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu odwołania na okoliczność ich treści.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił naruszenie:

1) prawa procesowego, a to § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1- 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387 z późn. zm.) poprzez jego zastosowanie i wszczęcie przez Prezesa URE postępowania w przedmiocie obliczenia opłaty koncesyjnej, zakończonego wydaniem zaskarżonej Decyzji, mimo braku podstaw do wszczęcia i prowadzenia postępowania, gdyż brak jest podstaw do uiszczenia przez powoda obliczonej i nałożonej na niego opłaty koncesyjnej,

2) prawa materialnego, a to art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. -Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059) w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że za rok w którym przedsiębiorstwu energetycznemu wygasła jedna koncesja i udzielona została kolejna, zobowiązane jest ono do uiszczenia dwóch opłat koncesyjnych, od obu koncesji, w takiej samej wysokości, gdyż obliczone są one na podstawie tych samych przychodów osiągniętych za rok poprzedni, choć przepisy te wprost mówią o corocznej, tj. uiszczanej raz w roku opłacie koncesyjnej oraz wbrew celowi, dla którego wprowadzona została regulacja § 4 ust. 3 Rozporządzenia.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku uiszczenia corocznej opłaty koncesyjnej, podkreślając przy tym, że bezpośrednio z treści art. 34 ust. 1 p.e. wynika, że opłata koncesyjna wnoszona jest raz na rok. Zaznaczył, że w jego sytuacji występuje ciągłość posiadania koncesji na obrót paliwami ciekłymi przez cały 2011 rok. Za nieuzasadnione i sprzeczne z literalnym brzmieniem ww. przepisu uznał więc żądanie ponownej, tj. drugiej opłaty koncesyjnej w tym samym roku. Ponadto powód zauważył, że zastosowana przez Prezesa URE wykładnia przepisu art. 34 ust. 1 p.e. w związku z § 4 ust. 3 Rozporządzenia prowadzi do niczym nieuzasadnionego różnicowania sytuacji podmiotów, które wnoszą o przedłużenie udzielonej im koncesji i tych, które wnoszą o wydanie nowej koncesji bezpośrednio po wygaśnięciu poprzedniej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie - k. 76- 80 akt sąd.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. prowadziła obrót paliwami ciekłymi w oparciu o udzieloną 16 maja 2001 r. przez Prezesa URE koncesję nr (...), ważną do 20 maja 2011 r. (decyzja k. 27- 35 akt sąd.). Z tytułu posiadanej koncesji przedsiębiorca 28 stycznia 2011 r. uiszczył należną za 2011 r. opłatę w wysokości 1 825 zł (potwierdzenie opłaty - k. 9 akt adm., formularz opłaty k. 5 akt adm.).

Przedsiębiorca w 2010 roku uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł (k. 5 akt adm.).

Przed wygaśnięciem koncesji z 2001 r., przedsiębiorca złożył do Prezesa URE wnioski z 9 maja 2011 r. (zmieniony pismem z 17 maja 2011 r.) o udzielenie kolejnej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi (k. 84 akt sąd.).

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z 20 maja 2011 r. nr (...) udzielił przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, na określonych w niej warunkach, na okres od 21 maja 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (decyzja koncesyjna z 20 maja 2011 r.- k. 82- 85 akt sąd.).

W dniu 29 grudnia 2014 r. przedsiębiorca został przekształcony w trybie art. 551 § 1 i n. k.s.h. w (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B., której przysługują wszelkie prawa i obowiązki wynikające z koncesji (pismo k. 25- 26 akt sąd., odpisy z KRS k. 36- 48 akt sąd.).

W związku z udzieleniem przedsiębiorcy w 2011 roku kolejnej koncesji, Prezes URE pismem z 18 maja 2016 r. wezwał powoda do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi wraz z odsetkami za zwłokę od 21 czerwca 2011 r. do dnia wniesienia tej opłaty oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia (wezwanie wraz z z.p.o. k. 1- 2 akt adm.).

Pomimo wezwania powód nie uiszczył opłaty koncesyjnej we wskazanym terminie, toteż Prezes URE pismem z 8 sierpnia 2016 r. zawiadomił go o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca został wezwany do złożenia wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki (zawiadomienie o wszczęciu postępowania wraz z z.p.o. - k. 3- 4 akt adm.).

W odpowiedzi z 19 sierpnia 2016 r., sprostowanej pismem z 23 sierpnia 2016 r., powód przekazał swoje stanowisko w sprawie. Wskazał, że „uiszczył opłatę roczną za uzyskanie koncesji za 2011 r., obliczoną na podstawie uzyskanych (...) przychodów netto ze sprzedaży za 2010 r. z działalności objętej koncesją”, wywodząc w konkluzji, że nie ma podstaw do żądania ponownego wyliczenia oraz uiszczenia opłaty od tych samych przychodów. Jednocześnie powód wniósł o: „umorzenie postępowania administracyjnego jako bezprzedmiotowego” oraz „przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych w treści pisma na okoliczność ich treści”. (pismo powoda z 19 sierpnia 2016 r. – k. 6- 18 akt adm., pismo powoda z 23 sierpnia 2016 r.- k. 20- 22 akt adm.).

Pismem z dnia 6 września 2016 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień (pismo- k. 24 akt adm.).

Zaskarżoną Decyzją z 16 listopada 2016 r. Prezes URE ustalił dla powoda opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 maja 2011 roku nr (...) w kwocie 1825 zł (decyzja Prezesa URE - k. 26- 28 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami. Sporna była natomiast ocena prawna skutków uzyskania kolejnej koncesji dla obowiązku uiszczenia ponownej opłaty koncesyjnej za 2011 rok. Sama wysokość opłaty koncesyjnej nie była kwestionowana przez powoda.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 p.e., przedsiębiorstwa energetyczne, **którym została udzielona koncesja**, wnoszą **coroczne** opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

Delegacja dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia **wysokości i sposobu pobierania** przez Prezesa URE opłat koncesyjnych zawarta w art. 34 ust. 3 p.e., wskazuje, że opłaty te należy określić z uwzględnieniem wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiągniętych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji.

Zgodnie z powyższą delegacją ustawową szczegółowe zasady określania należności z tytułu opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (dalej Rozporządzenie).

Stosownie do § 1 ust. 1 Rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, zwanej dalej „opłatą”, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat, z zastrzeżeniem § 2.

Natomiast zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia, opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Ustęp 2 stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Natomiast zgodnie z ust. 3 powołanego przepisu w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że przepisy Rozporządzenia w zakresie, w jakim regulują obowiązek przedsiębiorcy posiadającego koncesję do dwukrotnego uiszczania w danym roku opłaty koncesyjnej, są sprzeczne z delegacją ustawową.

Opłata koncesyjna stanowi w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, a jej wysokość stosownie do treści art. 34 ust. 3 p.e. ma być pochodną wysokości przychodów przedsiębiorstwa osiągniętych z działalności objętej koncesją a także kosztów regulacji.

Z treści przepisu art. 34 p.e. niewątpliwie wynika, że opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa i stanowią dochód tego budżetu. Powyższe determinuje charakter opłaty koncesyjnej, która z tej racji, że stanowi należność budżetową jest daniną publiczną, o której mowa w przepisie art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej Konstytucja RP). Zgodnie ze wspomnianym przepisem nakładanie podatków, innych danin publicznych, określenie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że daniną publiczną jest „przymusowe, bezzwrotne, powszechne świadczenie pieniężne o charakterze publicznoprawnym, stanowiące dochód państwa lub innego podmiotu publicznego, nakładane jednostronnie (władczo) przez organ publicznoprawny w celu zapewnienia utrzymania państwa (choć mogą mu towarzyszyć także inne cele, np. stymulacyjne, prewencyjne), które służy wypełnianiu zadań (funkcji) publicznych wynikających z Konstytucji i ustaw” (tak Trybunał Konstytucyjny w wyrokach: z 19 lipca 2011 r., sygn. akt P 9/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 59; 4 listopada 2009 r., sygn. akt KP 1/08, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 145; 26 października 2010 r., sygn. akt K 58/07, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 80).

W świetle powyższego stanowiska opłata koncesyjna niewątpliwie ma cechy daniny publicznej, gdyż została ustanowiona w drodze przepisów ustawowych, jest powszechna (dotyczy wszystkich podmiotów prowadzących działalność w oparciu o koncesje udzielane przez Prezesa URE), ma charakter przymusowy (obowiązek zapłaty spoczywa na wszystkich podmiotach prowadzących działalność koncesjonowaną, realizacja tego obowiązku nie zależy od woli podmiotu podlegającego opodatkowaniu), a przychody z opłaty są przeznaczone na realizację celów publicznych, stanowiąc dochód budżetowy.

Powyższa kwalifikacja opłaty koncesyjnej sprawia, że możliwość jej kreowania przez przepisy rangi podustawowej jest ograniczona.

Jednakże niepodatkowy charakter opłaty koncesyjnej, znacznie obniża standard prawodawczy jaki jest wymagany dla tego typu regulacji. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego dopuszczono, w odniesieniu do opłat o charakterze niepodatkowym, przekazanie do uregulowania w drodze rozporządzenia szerszego zakresu spraw niż w wypadku podatków (zob. wyrok TK z: 9 lutego 1999 r., sygn. akt U 4/98 - dotyczący opłaty eksploatacyjnej; 10 grudnia 2002 r., sygn. akt P 6/02, OTK ZU nr 7/2002, poz. 91 - dotyczący opłat za parkowanie). Trybunał Konstytucyjny uznał w powołanych wyrokach, że określenie w rozporządzeniu stawki opłaty jest dopuszczalne, pod warunkiem wskazania w ustawie minimalnych i maksymalnych stawek oraz dostatecznych kryteriów, pozwalających na ustalenie konkretnej stawki.

Powyzsza zasada ustawowej regulacji materii dotyczącej podatków i danin publicznych wynikająca z art. 217 Konstytucji RP, powinna determinować wykładnię Rozporządzenia. Konieczne jest zatem odniesienie tej zasady do wykładni treści delegacji ustawowej do wydania powołanego Rozporządzenia, w odniesieniu do oceny jego zgodności z delegacją zawartą w art. 34 ust. 3 p.e. Wspomniany przepis stanowi o obowiązku wnoszenia corocznej opłaty, a zatem powstaje pytanie, czy Rozporządzenie mogło wykreować obowiązek dwukrotnego w ciągu roku uiszczania opłaty koncesyjnej, w jakichkolwiek okolicznościach.

Zdaniem Sądu takie ukształtowanie Rozporządzeniem obowiązku zapłaty opłaty koncesyjnej, aby zachodził po stronie przedsiębiorstwa posiadającego koncesję obowiązek uiszczania opłaty dwukrotnie w ciągu tego samego roku nie było prawnie dopuszczalne. Skoro bowiem przepis rangi ustawowej ustanowił jako zasadę opłatę coroczną, a więc płaconą raz do roku, to delegację ustawową do wydania rozporządzenia odnoszącego się li tylko do wysokości i sposobu pobierania tego typu opłat, należy wyklądać ściśle i tylko w takim właśnie kierunku. Oznacza to, że Rozporządzenie wydane na podstawie i w granicach delegacji ustawowej mogło wskazywać na wysokość i sposób poboru opłat, ale dokonywanych tylko raz do roku.

Skoro Rozporządzenie, mimo treści delegacji ustawowej, wprowadziło obowiązek uiszczania ponownie, w ciągu tego samego roku, kolejnej opłaty koncesyjnej, w sytuacji gdy przedsiębiorca kontynuujący działalność podlegającą koncesjonowaniu uzyskał kolejną koncesję na dalszy okres, to zdaniem Sądu, takie rozwiązanie prawne wykreowane w Rozporządzeniu pozostaje w sprzeczności z delegacją ustawową. Przepis upoważniający nie przewidywał bowiem, bo też i nie mógł w świetle art. 34 ust 1 p.e. przewidywać, wprowadzenia przez Rozporządzenie zasady innej, niż jednokrotne w ciągu roku uiszczanie opłaty koncesyjnej.

W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z przepisem art. 92 ust. 1 Konstytucji RP „Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.”. Zatem upoważnienie do wydania aktu wykonawczego musi mieć charakter szczegółowy pod względem podmiotowym (musi określać organ właściwy do wydania rozporządzenia), przedmiotowym (musi określać zakres spraw przekazanych do uregulowania) oraz treściowym (musi określać wytyczne dotyczące treści aktu). Pomimo zawarcia upoważnienia w ustępie trzecim art. 34 p.e., należy jego treść rekonstruować także w odniesieniu do treści ustępu pierwszego art. 34 p.e., z którego jednoznacznie wynika, że koncesjonariusz w każdych okolicznościach powinien być obciążony tylko jedną opłatą koncesyjną w ciągu roku, także w sytuacji, gdy kontynuuje działalność koncesjonowaną, nawet na podstawie nowej koncesji, ale odnoszącej się do tożsamej działalności koncesjonowanej. Z tak zrekonstruowanej treści delegacji ustawowej nie można wywieść uprawnienia do zróżnicowania w treści Rozporządzenia obowiązków koncesjonariusza związanych z ponoszeniem opłaty koncesyjnej w zależności od tego, czy kontynuuje on koncesjonowaną działalność na podstawie nowej koncesji, czy też w oparciu o przedłużenie koncesji dotychczasowej. Delegacja ustawowa, która mówi o uregulowaniu w Rozporządzeniu tylko wysokości i sposobu wnoszenia opłaty, nie upoważnia organu do wprowadzenia odstępstwa od zasady wyrażonej w ustawie o jednorazowym w ciągu roku uiszczaniu opłaty przez koncesjonariusza, nawet w sytuacji gdy w celu kontynuowania dotychczasowej działalności uzyskał on nową koncesję.

Warto przy tym podkreślić, że stan faktyczny niniejszej sprawy jednoznacznie wskazuje, że pobieranie od koncesjonariusza opłaty w związku z uzyskaniem nowej koncesji, w sytuacji gdy za ten sam rok uiszczył on już opłatę

koncesyjną w związku z posiadaniem dotychczasowej koncesji, jednoznacznie pozostaje w sprzeczności z treścią art. 34 ust. 1 p.e., gdyż powoduje, że koncesjonariusz w tym roku wnosi dwie opłaty, przy czym co istotne podstawę do ustalenia każdej z nich stanowią dochody przedsiębiorcy z tego samego okresu, to jest z roku poprzedniego, a więc taka sama jest podstawa do obliczenia koncesji. Zatem koncesjonariusz ponosi dwukrotnie w ciągu roku opłatę z tego samego tytułu.

W świetle powyższych rozważań jest niewątpliwe, że analizowane Rozporządzenie zostało wydane z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, gdyż określone w nim warunki ustalania opłaty koncesyjnej wykreowały niezgodny z przepisem art. 34 ust. 1 p.e. obowiązek uiszczania opłaty koncesyjnej więcej niż raz do roku.

W związku z powyższym, Sąd stosownie do treści przepisu art. 178 Konstytucji RP, zgodnie z którą sądy podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom, wywiódł wniosek, że nie jest związany treścią Rozporządzenia w zakresie, w jakim jego regulacje nie odpowiadają delegacji ustawowej, a więc w zakresie w jakim kreują obowiązek uiszczania w ciągu tego samego roku kolejnej opłaty koncesyjnej przez przedsiębiorcę posiadającego koncesję, w sytuacji, gdy uzyskuje on kolejną koncesję na kontynuowanie dotychczasowej działalności koncesyjnej, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Warto w tym miejscu podkreślić, że stanowisko w myśl którego sądy nie są związane aktami podstawowymi w przypadku ich niezgodności z normą hierarchicznie wyższą jest akceptowane w orzecznictwie. W uzasadnieniu do wyroku z 9 marca 2005 roku (FSK 618/04, ONSAiWSA 2005, nr 6, poz. 120) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził „gdy przed sądem orzekającym w konkretnej sprawie wyłoni się kwestia niezgodności podustawowego aktu normatywnego (np. rozporządzenia) z Konstytucją lub ustawą, sąd może w tej sprawie (ad casum) samodzielnie zdecydować o pominięciu danej normy prawnej (norm) tego aktu podustawowego przy wydawaniu swego rozstrzygnięcia, które w takim przypadku wydaje wyłącznie na podstawie przepisów ustawy” (podobnie NSA w wyroku z 17 lutego 2010 roku, sygn. akt I OSK 1205/09).

Na marginesie należy zaznaczyć, że bez znaczenia dla powyższej konstatacji jest okoliczność, że powód wystąpił z wnioskiem o udzielenie kolejnej koncesji, a nie o przedłużenie poprzedniej koncesji, skoro bowiem była to ta sama działalność koncesyjna, a koncesja została udzielona na okres następujący bezpośrednio po okresie na jaki udzielona była wcześniejsza koncesja, to wiążąca winna być dla organu regulacyjnego treść art. 34 ust. 1 p.e., w myśl którego przedsiębiorcy, którym została udzielona koncesja wnoszą coroczne opłaty.

Reasumując Sąd uznał, iż decyzja została wydana bez podstawy prawnej i dlatego podlegała uchyleniu na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c., gdyż na powódzie nie ciążył obowiązek wniesienia kolejnej opłaty koncesyjnej w związku z udzieloną 20 maja 2011 r. koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od 21 maja 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. Powód wprawdzie wypełniał przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej, jednak w ocenie Sądu z obowiązku uiszczenia tej opłaty zwalnia powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z 16 maja 2001 r. i obowiązującą do 20 maja 2011 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na uwzględnienie odwołania w całości, pozwanego należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, jak też uiszczona przez powoda kwota 100,00 zł z tytułu opłaty sądowej od odwołania.

SSO Anna Maria Kowalik